

Térey János

MÄDCHENLIED

Óhajtom azt, hogy folyton essen.
 Az utcák tágak és izgalmasak,
 a sarkon pajtásnőim intenek le.
 Hányan vannak, akik belőlem élnek.
 A legtöbbre közülünk te viszed,
 azt súgják és hiszik mind, ők a véznák,
 később majd viczorognak, ebből rájuk ismerek.
 Ők inkább szókék, semmint vörösek.
 Olcsón szeretnek és kitérnek,
 fülelnek csatakosra ázva,
 feladnak akaratlanul.
 Imádság és mosakodás nélkül
 fognak früstökhöz. Ők azok –
 Én óhajtom, hogy folyton essen
 és hogy Termann az emlőimnek essen.
 Rögszerető, kitűnő gazdaasszony,
 mellette az leszek. Múlt éjjel voltam is.
 Egy távoli célponthoz igyekeztünk,
 Termann azt mondta, *keine Angst*,
 a kézihajtány az erdőhatárhoz
 ért, és én azt mondtam, elég.
 Nem kell több, annyira boldog vagyok –
 Óhajtom azt, hogy folyton essen.
 Termann halk sétája a nyákos estben,
 a tópart, ahol majd én hánytatom meg,
 az Elzász utca, ahol egyedül vagyok.
 Egy herélt fölemeli fejét,
 patája csattog a kövezeten.

SZÍNTISZTA MARHAHÚS

Csak nálunk találod meg azt a
 szintiszta marhahúst, amelyet
 nem egyszerűen sütnek, hanem tű-
 zön, rostosra sütve készül. S

mindez lédús paradicsommal, ropogós salátával, hagymával, ami mind-mind naponta frissen érkezik. Nyilvánvaló, hogy a saját ízlésedet Te ismered a legjobban. Ezért az a legjobb, ha Te mondd meg, hogyan kéred. Több uborkával vagy kevesebb hagymával? Nem probléma, csak szólj!

SYLVIA PLATHRÓL, TÖBB MEGKÖZELÍTÉSBN

1

Nem elég kortársnak lenni, hogy empátiát érezzünk valaki iránt. Bár személyesen sohasem találkoztunk, Sylvia Plath életének színhelyeit és számos ismerősét magam is ismertem, életünk szálai több ízben keresztezhették volna egymást, s korai, tragikus halála után nemegyszer vissza-visszatértem költészetéhez. Volt hozzá egy nagyon személyes indítékom is: hét éven át az enyém volt az a ház, abban a házban laktam Cambridge-ben (az Eltisley Avenue 55. szám alatt), ahol tizegynehány évvel korábban, pontosan 1956 novemberétől 1957 júliusáig Sylvia Plath élt férjével, Ted Hughesszal. Ebben a házban Sylviáék boldogok voltak, akkor még inkább boldogok, bár lehet, hogy a későbbi széthúzás és összekülönbözés szelleme valamiképp ott maradt a falak közt, mert 1978-ban én is elváltam első feleségemtől, aki aztán újra férjhez ment, s ma is ott lakik a hajdani Plath–Hughes-házban...

De nemcsak a cambridge-i egyetem és a kertés-nyájas lakónegyed, Newnham

hangulatában osztozhattam volna és osztozom Sylviával. Ő már második évét töltötte Cambridge-ben (a Newnham College tagjaként), amikor én magyar menekült diákként Oxfordba érkeztem; 1957 tavaszán, amikor először látogattam át a Másik Egyetem városába, még megtalálhattam volna Ted Hughest is az „Anchor” nevű folyóparti *pubban*, ahol más ifjú írókkal és diákokkal ivott és beszélgetett, és később Londonban megismerhettem volna (ahogyan Siklós Istvánékon keresztül Olwyn Hughest, Ted nővérét is megismertem) Sylvia Plath-t is. 1960-ban jártam először az Egyesült Államokban, ahol a költőnő született, hogy aztán pár évre rá, 1964–65-ben annak a Bostonnak a tőzsomszédságában töltsék egy izgalmas évet, ahol ő is élt és járt pszichiátriai kezelésre. Emlékszem arra a Plath halála utáni epizódra, amikor egy londoni összejövetelen Ted Hughes összeverekedett David Wevill kanadai költővel (erről Siklós István számolt be egyszer elborult arccal; ő próbálta szétválasztani a verekedőket) – ehhez csak annyit kell hozzátenni, hogy Hughes és Sylvia Plath válásának